

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 1003/2022
29.12.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Споменке Зарић, председника већа, Добриле Страјина, Весне Субић, Драгане Миросављевић и Зорана Хацића, чланова већа, у парници тужилаца АА из ..., ББ из ... и ВВ из ... које заступа пуномоћник Слободан Миловановић, адвокат из ..., против туженог ГГ из ..., чији је пуномоћник Александар Филиповић, адвокат из ..., ради утврђења ништавости и раскида уговора о доживотном издржавању, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1862/21 од 10.11.2021. године, у седници одржаној 29.12.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1862/21 од 10.11.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1862/21 од 10.11.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Лозници П 1401/2017 од 07.05.2021. године, ставом првим изреке, дозвољено је преиначење тужбеног захтева по поднесцима тужилаца од 17.08.2015. године и 10.01.2020. године. Ставом другим изреке, утврђено је да главни тужбени захтев тужилаца којим су тражили да се утврди да је ништав у целини уговор о доживотном издржавању закључен и оверен дана 10.10.2014. године у форми јавнобележничког записа код Јавног бележника Миленка Михаиловића у ..., под бројем ОПУ: ..-2014, између сада пок. ДД, бив. из ..., као примаоца издржавања и туженог ГГ, као даваоца издржавања, а што је тужени дужан да призна даном правноснажности пресуде, повучен. Ставом трећим изреке, усвојен је евентуални тужбени захтев тужилаца и утврђено да је делимично ништав уговор о доживотном издржавању ближе означен ставом другим изреке, у делу којим у члану 6. прималац издржавања преноси непокретност и покретне ствари које се затекну у тренутку његове смрти у стану на даваоца издржавања, а што је тужени дужан да призна даном правноснажности ове пресуде. Ставом четвртим изреке, усвојен је евентуални тужбени захтев тужилаца и раскинут је уговор о доживотном издржавању ближе означен ставом другим изреке, осим у делу који је предмет утврђења делимичне ништавости из става трећег изреке, што је тужени дужан да призна даном правноснажности ове пресуде. Ставом петим изреке, обавезан је тужени да тужиоцима на име трошкова парничног поступка накнади износ од 498.063,00 динара са законском затезном

каматом од извршности до исплате, док је преко досуђеног до траженог износа од 608.991,00 динара захтев одбијен. Ставом шестим изреке, одбијен је захтев туженог да се тужиоци обавежу да му солидарно накнаде трошкове парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1862/21 од 10.11.2021. године, жалба туженог је одбијена, првостепена пресуда потврђена и одлучено да свака странка сноси своје трошкове жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, ревизију је благовремено изјавио тужени, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о истој одлучује применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Применом члана 404. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ бр.72/11 и 55/14), посебна ревизија се може изјавити због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која се не би могла побијати ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда, потребно размотрити правна питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. Према ставу 2. истог члана, испуњеност услова за изузетну дозвољеност ревизије Врховни касациони суд цени у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је утврђење ништавости и раскид уговора о доживотном издржавању, а побијаном одлуком је потврђена првостепена пресуда којом је тужбени захтев усвојен. Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. ЗПП, јер правилна примена материјалног права у споровима са захтевом као у конкретном случају зависи од утврђеног чињеничног стања и оцене веродостојности изведених доказа, па не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права. До примене института посебне ревизије не доводи свака евентуална погрешна примена материјалног права, већ само она од општег значаја за остварење и заштиту људских права и обезбеђење стандарда правичног суђења. Овде се ради о појединачном случају, чију посебност су нижестепени судови образложили, па нема потребе за уједначавањем судске праксе, нити је тужени уз ревизију доставио одлуке из којих би произлазило да постоји различита судска пракса у примени овог правног института у идентичној чињеничној и правној ситуацији, због чега је и одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11 и 55/14), Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Наиме, одредбом члана 403. став 3. ЗПП, прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба је поднета 31.10.2014. године, а означена вредност предмета спора је 100.000,00 динара.

Имајући у виду да се ради о спору, у коме побијана вредност предмета спора не прелази динарску противвредност 40.000 евра према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија недозвољена.

На основу члана 413. у вези члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Споменка Зарић,с.р.**

**За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић**